

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 202.

Elleve Session.

60de Møde.

Løvedagen den 10de Marts, Kl. 7 Aften.

(Forsat.)

H. Sages: Det synes, at man antager, at det er en overmaade let Sag at gennemføre den Tillægsparagræf, som er foreslaaet af Udvalget. Det kan jo ikke være de ærede Medlemmer, der have foreslaaet den, ubekjendt, at Loven, som Alle synes at ønske i høi Grad, som der gjentagne Gange her i Thinget er skeet Opfordring til at fremkomme med og som nu fremtræder i en saadan Stikfelse, at der vil være Sandsynlighed for, at den kan gennemføres, naar der ikke kommer Tillægsbestemmelser ind i den, kan staae fare for ikke at komme ud. Jeg troer nu, at det er en overmaade farlig Paragræf i saa Henseende, og alene af den Grund har jeg stor Betænkelighed ved den. Jeg maa ogsaa tilstaae, at den hele Opfattelse af Kirkens Eiendom er fremtraadt her i en saa mærkelig Form, at jeg ikke ret kan forstaae den. Det kan dog ikke være de ærede Medlemmer ubekjendt, at Kirkens Gods, man kalder det nu Tiende, eller hvad man vil, ikke er opført blandt de andre Skatter i den Valglov, som blev vedtaget af den Forsamling, der har givet sit Møde til Grundloven; Tiennden er stillet aldeles særlig, aldeles forskjellig fra enhver anden Skat, idet den ikke med Hensyn til Valgbarhed er regnet med blandt de øvrige Skatter. Nu stiller man den derimod op, som om det var en Skat, der ganske har samme Charakter som Sportler (Afbrydelse

af Tscherning!). Det ærede Medlem, der afbryder mig, har foreslaaet at opstille Geistlighedens Indtægter i Finantsloven, skjøndt det er historisk anerkjendt, at denne Afgift, der lægges umiddelbart fra Menigheden til Præsten, ikke kunde og ikke burde optages i Finantsloven, og at det maatte være stridende mod Grundlovens Bestemmelser at optage for at figurere som en Versurpost en Sum til Indtægt og en Sum til Udgift. Naar vi sætte de juridiske Embedsmænd paa fast Gage, saatage vi kun Sportler, som nu deels tilfalde Embedsmændene og deels tilfalde Staten, heelt og holden ind i Statskassen; men naar vi derimod optage, hvad der nu tilflyder Geistligheden, da optage vi Indtægter, som ingenlunde hidtil ere indkomne i Statskassen, Indtægter, som bestandig, saalænge Kirken har bestaaet, have staaet og været holdte paa en eiendommelig Maade udenfor de øvrige Statsindtægter. Hvad fast Lønning angaaer, vil jeg indrømme, at der kan tale Meget derfor; det er jo klart nok, at den nærværende Maade at lønne Geistligheden paa medfører sine store Ulemper; de ere klare for enhver Mand, der skal erlægge denne Afgift, men man seer mindre de Ulemper og de Conseqntser, det fører til i andre Lænde, hvor man nu har gennemført denne Ordning, faaer man Dine op for den anden Side af Sagen; der siger man, det var dog et betænkeligt Skridt, vi gjorde, nu er hele Geistligheden anderledes end tidligere blevet indordnet, ligesom alle andre Embedsmænd, umiddelbart under Regjeringen og under den stattebevilgende Myndighed. Det er en overordentlig vigtig Forandring, der